

Udskriftsdato: mandag den 12. januar 2026

KEN nr 9345 af 18/06/2020 (Gældende)

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2020-80-0485

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: 2020-80-0485

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2020-80-0485

En person får ikke slettet kronik fra 2018.

Jyllands-Posten bragte i november 2018 en persons kronik om forbehold ved at spise kød for kulinarisk nydelse. Personen klagede til Pressenævnet over, at Jyllands-Posten havde afvist at hindre tilgængeligheden af kronikken, og henviste til, at hun ikke længere ønsker at være forbundet med den. Pressenævnet fandt ikke anledning til at udtale kritik af Jyllands-Posten for ikke at hindre tilgængeligheden af kronikken. Nævnet lagde i den forbindelse navnlig vægt på, at personen på eget initiativ havde indsendt kronikken til publicering, og at der ikke var tale om følsomme eller private oplysninger af en sådan karakter, at de i sig selv talte for at hindre kronikkens tilgængelighed.

[Klager] har klaget til Pressenævnet over, at Jyllands-Posten har afvist at slette hendes kronik *”Kødspisning er ikke pædofilt, men carnofilt”*, bragt den 31. oktober 2018 på netavisen jyllands-posten.dk, og den 1. november 2018 i den trykte avis, idet hun mener, at god presseskik er tilsidesat.

1 Sagsfremstilling

Jyllands-Posten bragte den 31. oktober 2018 kronikken *”Kødspisning er ikke pædofilt, men carnofilt”*. Kronikken, som fortsat er online på netavisen jyllands-posten.dk, er skrevet af [Klager]. Kronikken har følgende underrubrik:

”Er det mere slemt at udnytte nogen for seksuel nydelse, end det er for kulinarisk nydelse? Har cornofili ikke også ofre?”

Af kronikken fremgår følgende:

”Veganerpartiet blev for nylig hængt ud i B. T. og i DR’s ”Aftenshowet” for at have lavet en foruroligende, provokerende og usmagelig sammenligning mellem kødspisning og pædofili. Det var i hvert fald hvad 87 pct. af danskere mente. Men jeg vil mene, at man godt kan drage parallellerne for at sætte på spidsen, at også dyr er ofre for seksuelle overgreb og derudover drab og partering. Faktisk skrev jeg mit speciale ”Carnofili – den seksuelle kærlighed og besættelse af at spise ungt kød” med udspring i disse tanker. Jeg vil dog slå fast, at kødspisere ikke er pædofile, men derimod kan man se den nuværende kødspisning som carnofili.

Dyr i kødindustrien slagtes i en meget ung alder, og det er ligegyldigt, om de bliver født ind i fabrikslandbrug eller på velfærdsgårde. Det er nemlig mere profitabelt for landmanden og giver bedre kødsmag at slagte dem, når de endnu ikke har udviklet hårdt bindevæv.

Kalve slagtes, når de er omkring tre til fire måneder gamle, selvom de kan leve op til 25 år. Slagtekyllinger slagtes efter ca. 42 dage, selvom de kan leve seks år eller mere. Grise slagtes, når de er omkring fem til seks måneder, selvom de kan leve ni år eller mere. Kvæg slagtes ved mindre end 24 måneder, selvom de kan leve 20 år eller mere. Malkekøer slagtes ved fire-til seksårsalderen, selvom de kan leve 25 år eller mere. De er altså alle blot unger!

I samfundet ignorerer vi ikke kun det faktum, at kød kommer fra dyrebørn. Men for nogle er der endda prestige i, hvis kød kommer fra endnu yngre dyr, f.eks. kalve- eller lammekød. Det er, fordi kød fra unge dyr ofte er mere mørt, saftigt eller delikat, mens alternativt kød fra ”gamle” dyr kan være hårdt, tørt og sejt.

De fleste mennesker spiser jo kød, fordi de godt kan lide smagen. Selv miljø- og fødevareminister [Politikeren] påberåbte sig ”Jeg elsker bacon!”-argumentet som svar på, hvorfor Danmark bliver ved med at gasse daggamle hanekyllinger i æggeindustrien og slå griseunger ihjel i staldene. Smag er det eneste argument, der synes at være tilbage i forhold til at blive ved med at dræbe og spise dyrs kroppe.

At spise dyr for nydelse kalder jeg for ”carnofili”. Carnofili betyder besættelsen af at spise kød, eller rettere ungt kød. Det møre, saftige kød, eller rettere muskelvævet fra det unge dyr, vækker kropslig nydelse, får mundvandet til at løbe og serveres ofte som en slags fejring til fester og højtid.

Der er dog en dobbelthed i det hele, for de fleste mennesker elsker unge dyr og deres kejtethed, hengivenhed og instinktive legesyge. Vi kan endda sige ”nåårh” til reklamer for dyrevelfærdeskød, hvor glade smågrise boltrer sig på en mark med modersoen. Men dette afskrækker tilsyneladende ikke os forbrugere fra at ofre disse dyre-børn i et enormt antal for kulinariske fornøjelser. For landmanden passer jo på dyrene med omsorg og kærlighed og giver dem en stressfri tilværelse – så vi kan vel roligt fortsætte den store kødfest. Eller kan vi?

Vi lever i et samfund, hvor vi fordømmer dem, der misbruger børn for seksuel nydelse, men samtidig lukker vi øjnene for, når dyrebørn misbruges, så vi kan opleve kulinarisk nydelse. Nydelsen forherliges endda, selv i lyset af dyrenes barske virkelighed. Det er, fordi dyrene ikke anerkendes som ofre for voldelige praksisser som voldtægt, drab og partering, og derfor kan vi gøre hvad som helst med dem.

Dog eksisterer i samfundet en generel konsensus om, at hvis noget voldeligt påvirker børn, er det en endnu værre forbrydelse, som bør straffes hårdere end forbrydelser mod voksne. Forbrydelser mod børn ses som frastødende, fordi specielt unge børn er fuldstændig forsvarsløse og helt afhængige af voksne.

Men dyrene er i sagens natur også fuldstændig forsvarsløse og uskyldige. De har aldrig gjort os noget, og de er helt afhængige af os. Men alligevel bliver de udsat for praksisser, som vi ikke engang ville udsætte vores værste fjende for.

At sætte pædofili og kødspisning i samme sætning er kontroversielt, fordi pædofili er et emne, der er så tabuiseret, at alene ordene afføder afsky og etisk fordømmelse. Men vi bliver kun så forargede oversammenligningen mellem pædofili og kødspisning, fordi vi ser den gennem kulturens speciesistiske briller, dvs. den allesteds nærværende artsdiskrimination.

Al misbrug af levende væsener burde fremkalde forargelse og fordømmelse, uanset om det væsen har en menneskestemme eller ej. Vold mod de uskyldige er altid uacceptabelt, og uanset om offeret er barn eller dyr, skal de beskyttes af de stærkeste og ikke udsættes for nogen form for overgreb og vold.

Det kan være, at du tænker, at kødspisning jo intet seksuelt har over sig, og derfor er sammenligningen alligevel langt ude!

Faktisk er hele den animalske fødevareindustri funderet på seksuel udnyttelse af hun- og handyr. For at få alle disse unge dyrekroppe på danskernes middagsborde, dyrevelfærd eller ej, benytterindustrien sig af intensive avlsmetoder, der er fokuseret på at udnytte og bruge hundyrns kønsorganer til at føde nyt afkom.

I svinekødindustrien er det pattegrisen, der er produktet, så søer er udsat for en konstant cyklus af graviditeter (starter, når de er ottemåned gamle). De er tvunget til at fare, så landmændene kan tage ungerne

fra dem og sælge dem som kødprodukter. Det er faktisk standardpraksis, at inseminøren stimulerer soen seksuelt, inden hun bliver insemineret, for på den måde vil hun føde flere pattegrise. Også orner og tyre bliver seksuelt stimuleret for deres sæd. Køer bliver også rutinemæssigt insemineret i mælkeindustrien, fra der lidt over et år gamle, og dette for at blive ved med at producere mælk. Først fører landmanden en arm ind i koens anus og derefter en insemineringsstav ind i skeden. Ligesom alle andre pattedyr producerer køer kun mælk til deres kalv, men i en mælkeproduktion bliver kalven taget fra koen lige efter fødslen. Udover de psykologiske skader, der er ved at få taget sin unge fra sig, kan penetrationen alene være fysisk skadende. Kalkuner og høns i henholdsvis kød- og æggeindustrien bliver insemineret ved at masturbere på hanfugle og opsamle deres sæd. Derefter bliver hun-fuglen holdt fast og sæden bliver indsat øverst i vaginaen (kloakken) med et rør eller en sprøjte, som kan påføre fuglen stor skade.

Alle disse dyr bliver ikke beskyttet, selvom Danmark i 2015 fik et forbud mod dyresex. En af grundene til, at forbuddet blev indført i Danmark, er, at dyresex ses som seksuel udnyttelse og misbrug af et dyr med den begrundelse, at dyr ligesom børn ikke kan samtykke.

Hvis det var tilfældet, at seksuelt misbrug af dyr skal stoppes, fordi andre dyr ligesom børn ikke kan samtykke, så er al konsumering af dyrs kroppe bestialsk. Al lovgivning på området laver dog én undtagelse, for forbuddet omfatter ikke rutinemæssige insemineringer og kastrationer i landbruget.

Det Dyreetiske Råd, som var med til at lave det danske forbud mod dyresex, fokuserede udelukkende på de former for seksuel omgang med dyr, som har været genstand for bekymring i både den offentlige og politiske debat, dvs. akter, der har som det primære formål at give et menneske eller dyrseksuel tilfredsstillelse.

Det er altså afvigende og ulovligt, at en landmand for personlige fornøjelser har sex med et dyr bag en ladedør, men det er helt lovligt, at selvsamme landmand gør lignende, men denne gang som en del af standardpraksissen for at putte dyrekroppe på danskernes middagsborde. Men kan det virkelig være rigtigt, at dyrene, der bliver spist for kulinarisk nydelse, ikke kan anerkendes som ofre? Er insemineringen af hundyr og fratagelsen af unger først et overgreb, når det bliver gjort med seksuel nydelse som mål? Er det mere slemt at udnytte nogen for seksuel nydelse, end det er for kulinarisk nydelse? Har carnofili ikke også ofre? Og når alt kommer til alt, kan nydelse så retfærdiggøre vold? Og hvis nej, hvilken undskyldning har vi så egentlig tilbage? ”

[Klager] anmodede Jyllands-Posten om at fjerne eller anonymisere kronikken fra deres netavis. Jyllands-Posten afviste den 7. april 2020 at slette, anonymisere eller afindeksere kronikken.

[Klager]s klage over Jyllands-Postens afslag er modtaget i Pressenævnet den 7. april 2020.

2 Parternes synspunkter

2.1 [Klager]s synspunkter

[Klager] har anført, at hun skrev kronikken i 2018, og at hun ikke længere har lyst til at være forbundet med den. Kronikken fremkommer fortsat ved en søgning på nettet, hvilket påvirker hende negativt.

[Klager] har anført, at hun ønsker kronikken fjernet fra Google, anonymiseret eller afindekseret fra Jyllands-Postens netavis. [Klager] har til støtte herfor anført, at såfremt hendes anmodning om afindeksering ikke imødekommes, vil det være tilstrækkeligt, hvis hendes mellemnavn og efternavn anonymiseres eller alene tilkendegives med initialer på Jyllands-Postens netavis.

[Klager] har navnlig henvist til, at kronikken er fra 2018, og at kronikken påvirker hendes muligheder for at få et arbejde blandt andet på grund af kronikkens kontroversielle titel.

2.2 Jyllands-Postens synspunkter

Jyllands-Posten har afvist at slette, anonymisere eller afindeksere [Klager]s kronik med henvisning til de vejledende presseetiske regler, punkt B. 8. og sædvanlig praksis i tilsvarende anmodninger.

Jyllands-Posten har anført, at der ikke foreligger de nødvendige forudsætninger for en sletning, samt at det ikke er nogen gyldig begrundelse for at hindre adgang til onlineversionen af en kronik, at skribenten i mellemtiden har skiftet mening.

I forhold til [Klager]s anmodning om anonymisering har Jyllands-Posten anført, at de lægger vægt på, at tidligere offentliggjorte artikler på deres hjemmeside fortsat fremstår i sin oprindelige form, herunder også kronikker med fuld oplysning om skribentens identitet. Jyllands-Posten har i den forbindelse anført, at de ikke trykker anonyme kronikker eller andre meningstilkendegivelser.

3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget:

Jesper Rothe, Anja Lundberg Andersen, Ulrik Holmstrup og Marlene Borst Hansen.

Sletning, anonymisering og afindeksering – punkt B. 8

[Klager] har klaget over, at Jyllands-Posten har afvist at slette hendes kronik ”*Kødspisning er ikke pædofilt, men carnofilt*” på Jyllands-Postens netavis jyllands-posten.dk.

Generelt om punkt B. 8

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at meddelelser, som er offentliggjort i digitale medier, ofte vil være tilgængelige længe efter, at de er publiceret. Efter anmodning til mediet kan tilgængeligheden af sådanne tidligere offentliggjorte, følsomme eller private oplysninger hindres, i det omfang det er muligt og skønnes rimeligt, jf. punkt B. 8.

Medier kan afindeksere, dvs. ændre instruksene til søgemaskiner, så søgemaskiner ophører med at henvise til artiklen, anonymisere, dvs. ændre i artikelteksten så eksempelvis et personnavn anonymiseres, eller helt afpublicere en artikel, dvs. fjerne artiklen fra hjemmesiden.

Det er nævnets opfattelse, at anvendelse af B. 8 i de vejledende regler og muligheden for at meddele et medie kritik for ikke at imødekomme en anmodning om afindeksering, anonymisering eller afpublicering som udgangspunkt kun bør anvendes, når der er tale om oplysninger, som er særligt belastende for den person, der er omtalt.

Den konkrete sag

Kronikken indeholder omtale af [Klager]s forbehold ved at spise dyr for kulinarisk nydelse. Kronikken er skrevet og indsendt til publicering af klager selv.

Pressenævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkeligt tungtvejende grunde til, at Jylland-Posten burde have imødekommet [Klager]s anmodning om at hindre tilgængeligheden af kronikken. Nævnet har lagt vægt på, at klager på eget initiativ har indsendt kronikken til publicering, og at der, som sagen er oplyst, ikke er tale om følsomme eller private oplysninger eller oplysninger af en sådan karakter, at de i sig selv taler for at hindre kronikkens tilgængelighed.

Afgjort den 18. juni 2020